

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 150 (2017), **Duminica Înfricoșătoarei Judecăți**
(a lăsatului sec de carne)

Evanghelia: Matei 25, 31-46*

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna în fața Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

Atunci Împăratul va zice celor din dreapta Sa: «Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Că am flămânzit și Mi-ați dat să mănânc; am însetat și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M'ați primit; gol, și M'ați îmbrăcat; bolnav, și M'ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine». Atunci li vor răspunde dreptii, zicând: «Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? sau însetat și Ți-am dat să bei? sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?» Și răspunzând Împăratul, le va zice: «Adevăr vă spun, întrucât ați făcut unuia dintr'acești foarte mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut».

Atunci va zice și celor din stânga: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Că am flămânzit și nu Mi-ați dat să mănânc; am însetat și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M'ați primit; gol, și nu M'ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M'ați cercetat». Atunci vor răspunde și ei, zicând: «Doamne, când Te-am văzut flămând sau însetat sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu ți-am slujit?» Atunci le va răspunde, zicând: «Adevăr vă spun, întrucât nu ați făcut unuia dintr'acești foarte mici, nici Mie nu Mi-ați făcut».

Și vor merge aceștia la osânda veșnică, iar dreptii la viața veșnică.

Cărțile conștiințelor

Starețul Efrem Filotheitul

(...) Într-o zi, la mănăstirea mea, când citeam împreună cu frații din Sfinții Părinți, ceva m-a impresionat, aş putea spune înfricoșător, o frază prin adâncimea sensului ei. Aceasta era următoarea: “Am văzut când s-au deschis cărțile conștiințelor înaintea lui Dumnezeu”. M-am înspăimântat tare, încercând să pătrund în sensul și-n gândirea Sfântului Părinte al Bisericii care a scris-o. Oare ce înțelegea prin “cărțile conștiințelor”? Fiecare om are conștiință, dar și cartea vieții lui plină de foi și pagini. Fiecare filă, în gândirea acestui mare Părinte, înseamnă fiecare zi a vieții omului, care trece și este trăită, în special, a creștinului. Pe o pagină se scriu păcatele omului, iar pe cealaltă, faptele bune. Aici se consemnează cele din minte, păcatele cu imaginația, cele care au loc în închipuirea omului, în mintea și în inima lui, dar și toate cele săvârșite cu trupul. Toate acestea sunt scrise pe o pagină la prima vedere, iar pe cealaltă, faptele bune săvârșite în trup și în suflet. Pentru Dumnezeu nu există lucruri ascunse, căci toate se descoperă înaintea Lui. Nici un cuget, nici un sentiment, nici un cuvânt nu-i scapă, ci toate sunt consemnate în această carte a vieții. Toate vor trece prin judecata lui Dumnezeu, nimic nu poate fi ascuns, și acest lucru este foarte important. În definitiv, nu conștientizăm ce ni se va întâmpla exact, când sufletul nostru va ieși și va urca la Dumnezeu. (...)

Biserica noastră, prin învățăturile, predicile și tainele ei, ne ajută să înțelegem mai bine, să deschidem mintea și să pricepem această problemă existențială, de care avem nevoie, ca să nu fim pedepsiți. Noi va trebui să conștientizăm starea noastră, să trăim viața după cuviință, să intrăm imediat în rânduială, pentru că nu știm dacă vom apuca ziua de mâine. (...) Hristos, iubirea noastră, Mântuitorul, Dumnezeu-Omul Care și-a vărsat Preacuratul Său Sânge pe cruce ne strigă prin Sfânta Evanghelie: “Privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul în care vine Fiul Omului” (Matei 25, 13). Nimeni nu poate să spună că n-a auzit acest glas, de aceea și repetă: “Slugă vicleană, din cuvintele tale vei fi judecat”, adică din ceea ce cunoști, mărturisești și propovăduiești, te voi judeca. Acest glas al conștiinței este măsura care ne judecă în toată vremea, și ceea ce ne ajută foarte mult să ne ușurăm de musturarea conștiinței este să ascultăm de ea. Ce înseamnă, însă, ascultarea de conștiință? Când ea ne sfătuiește că trebuie să fugim, să lepădăm greutatea păcatelor noastre și să spălăm lepra sufletului în baia Sfintei Spovedanii, să facem întocmai. De exemplu: ne vin gânduri păcătoase prin care săvârșim fărădelegea și conștiința ne strigă: “Ai păcătuit, te-ai întinat, ai smintit pe alții s.a. Mergi și caută să te vindec, nu mai săvârși păcatul, aleargă și îndreaptă-te”. Omul, dacă ascultă, rezolvă problema, se îndreaptă și rana se vindecă. În cazul în care, însă, nu ascultă de conștiință, starea de lucruri se înrăutățește, ispita pătrunde mai adânc și după aceea vine și-l tulbură pe omul întreg, împingându-l la păcat. Conștiința strigă: “la seama, vei cădea din ce în ce mai rău!”.

Dacă omul își astupă urechile și nu vrea să asculte, pentru că problema necesită osteneală, vai de el! Îmi veți spune, însă, că există oameni a căror conștiință nu-i muștră. Oare n-o au? Cu certitudine, au și aceștia, dar este vlăguită pentru că a strigat mereu, dar omul n-a auzit. De aceea, glasul ei a slăbit și, în cele din urmă, s-a stins. De multe ori, vedem oameni care-șiucid chiar părinții lor și fac atâtea fărâdelegi și zicem: “Dar, oare, omul acesta este animal?”. Da, acesta s-a îndobitocit pentru că și-a sugrumat conștiința și, prin urmare, aceasta nu mai strigă.

În afară de conștiința cea bună mai există și conștiința vicleană, cea care ne călăuzește pe drumul diavolului și al păcatului. Supunându-se acesteia, omul săvârșește fapte pe care nici animalele nu le fac și, astfel, la judecata lui Dumnezeu, nu-L va putea privi în ochi. Cum va putea să-L întâlnească din moment ce nu L-a cinstit deloc și L-a blestemat? (...) Și vedem din nou că bunătatea lui Dumnezeu vrea să ne ajute și ne spune: “De câte ori vei cădea, ridică-te”. Este omenește să cazi, dar să rămâi în această stare este lucru diavolesc. Dacă de șaptezeci de ori câte șapte cădem, de atâtea ori să ne ridicăm. Îl întristăm tare mult pe Dumnezeu prin lipsa noastră de evlavie, dar El, prin bunătatea Lui, fără final și limite, ne primește atât de frumos și ne cheamă cu atâta dragoste lângă iubirea Lui. (...)

Putem să medităm la cele pe care le-am spus până acum și să luăm o hotărâre. Dacă Biserica, Sfânta Tradiție, experiențele personale ale oamenilor sfinți ne confirmă acest mare adevăr, și că nu este altfel, trebuie să punem lucrurile la punct, să rezolvăm problema, așa cum știm că unu plus unu fac doi. Să ne punem în rânduială pe noi înșine, să plinim lipsurile pe care le avem, să ne pregătim adică pașaportul, pentru că, dacă nu-l avem, vom avea probleme atunci când vom pleca de aici. Și, astfel, când suntem pregătiți, harul lui Dumnezeu ne va ajuta foarte mult pentru că inima lui Dumnezeu este deschisă deplin și ne așteaptă să ne primească și să fim fericiți. Este adevărat că nu știm ce fel de Dumnezeu avem, pentru că, dacă am ști, am face tot posibilul ca să-L păstrăm și să nu-L pierdem. (...) Desigur, am simțit iubire pentru cel de lângă noi, în diferite ipostaze, și știm ce înseamnă să fii iubit, dar oare în dreptul lui Dumnezeu am simțit același lucru? Trebuie să ne nevoim cât putem de mult ca să ajungem la iubirea lui Dumnezeu. (...) Iar când noi facem un pas, Dumnezeu ne va împinge o sută, ne trebuie doar puțină voință, o mică forțare și El ne va dărui multe. (...)

Aici închei, fiilor, și acum va trebui ca toți să ne nevoim și mai întâi eu, cel care vă spun aceste lucruri. Aceasta pentru că voi da răspunsul cel mai greu dacă n-o fac. Să facem ascultare de conștiință, de tot ceea ce ea ne sfătuiește bine și, când cartea conștiințelor se va deschide înaintea lui Dumnezeu, să nu fim rușinați, să nu ne pierdem sufletul, ci să trăim veșnic cu Hristos. Amin.

Sursa: *Ne vorbește Starețul Efrem Filotheitul. Meșteșugul mântuirii*, Ed. Egumenița

Vitamine duhovnicești

Bolile duhovnicești ale timpurilor noastre

Citeam în Pateric cum Părinții discutau în pustiu și profeteau că, în anii noștri, lucrurile vor fi mult mai grele din multe și felurite pricini. Grele nu în sensul că suntem în primejdie să ne vărsăm sângele, să fim supuși la chinuri, ci pentru că înșelăciunea care există este foarte multă. Peste tot vezi înșelăciune religioasă, “creștinească”, dacă îmi este îngăduit să spun așa. Cel mai rău este că, într-un fel sau altul, ni se spune și ni se întărește faptul că păcatul poate să coexiste cu harul lui Dumnezeu. Nu este posibil acest lucru. Păcatul este păcat! Hristos a venit să desființeze păcatul, să-l piardă, să-l izbăvească pe om din păcat, să-i vindece rănilor, neputința pe care o are înlăuntrul său. Este o mare greșală și o mare înșelăciune să încurcăm lucrurile și să le împăcăm. Adică, să facem și păcate, dar și să ne liniștim cu gândul că de vreme ce vom merge la biserică și, dacă vreți, vom avea și iubire mincinoasă, oricând și oriunde ne va fi de folos. Prin urmare, Sfinții Părinți au spus că în anii din urmă, adică în vremurile noastre, va fi greu și cei încercați vor fi considerați martiri. Adică, cei care vor rămâne curați și nu vor fi atrași de răul vremurilor înșelătoare, vor fi socotiți martiri.

Înșelăciunea în viața religioasă de astăzi

Nu este vorba despre înșelăciunea pe care ne-o aduc “guru”-ii, ci de înșelăciunea prezentă în viața noastră religioasă de zi cu zi. Nu suntem pătrunși de poruncile lui Dumnezeu, ci suntem religioși de suprafață. Fiecare are propria lege, își face propria voie prin care își pierde sufletul. Așadar, frații mei, trebuie să punem un început bun în viața noastră duhovnicească. Acest început înseamnă să înțelegem bine lucrurile, să le cunoaștem bine, să ne dăm seama de păcatul nostru, de tendința pe care o avem de a ne lega de lucruri care ne vatămă sufletul, care acoperă și salvează pe omul cel vechi. De aceea este necesar să ne smerim, să ne pocăim, să ne spovedim cu adevărat ca să ne mântuim. Aceste lucruri nu sunt o joacă! Cineva poate să citească și să recitească Sfânta Scriptură, dar sufletul lui să nu se miște nicicum. Poate să meargă des la biserică și sufletul lui să nu se folosească. Poate să se împărtășească și să se spovedească, dar să fie fără folos. Poate că greșesc, dar, personal, simt nevoia să scot în evidență această mărturie. În fiecare zi mă încredințez că, atunci când cineva se străduiește să scape de griji, în sensul bun, maschează starea lăuntrică pe care o are. Adică: nu crede cu adevărat, nu se pocăiește cu adevărat, nu se leapădă de păcat cu adevărat, de omul cel vechi și nici nu are dispoziția să o facă. Să lăsăm sufletul nostru să se dezvelească complet! Să-l arătăm Domnului starea noastră, să mergem să ne vindece, și El o va face.

Sursa: **Arhim. Simeon Kraiopoulos**, *Adame, unde ești? Despre pocăință*, Ed. Bizantină